

میرزا حسین خلیلی تهرانی

خانواده ایشان به علم و تقوا شهره بود و کراماتی نیز از پدر بزرگوارش نقل شده است ...

ولادت: 1330ق.

محل ولادت: نجف

وفات : 1326ق.

محل دفن : نجف

محل تحصیل: نجف

اساتید: حضرات میرزا خلیل خلیلی (پدر ایشان) ، ملا علی خلیلی

(برادر ایشان) شیخ محمد حسین نجفی (صاحب جواهر) و...

شاگردان : سید احمد کربلایی ، میرزا محمد علی شاه آبادی ، آقا ضیا الدین عراقی ، سید علی قاضی طباطبایی و..

تالیفات : رسائلی در فقه و اصول

خانواده ایشان به علم و تقوا شهره بود و کراماتی نیز از پدر بزرگوارش نقل شده است . میرزا حسین خلیلی اخلاقی نیکو و نفسی کریم داشت و از نظر هم نشینی خوش محضر ، متواضع و بذله گو بود. از نزدیک به فقیران سرکشی می کرد و به درد دل آنان گوش می داد.

در انجام عبادات مربوط به مسجد کوفه و سهله اهتمام می ورزید و هر سال دهه آخر ماه مبارک رمضان را در مسجد کوفه معتکف می شد. چنان با نماز مانوس بود که بیشتر اوقات در حال قیام و سجود دیده می شد و هیچ گاه زیارت عاشورا در بین الطلوعین را ترک نمی کرد .

ذهن دقیقش از توجه به اوضاع و شرایط روز غافل نبود از بدو جریان مشروطه نقش بسزایی در به ثمر رساندن این نهضت داشت و در واقع یکی از ارکان و رهبران سه گانه این قیام به شمار می رفت .

وی بعد از رحلت میرزای شیرازی بزرگ ، از مراجع بزرگ و پرآوازه جهان تشیع شد به طوری که در کشورهای ایران ، هند عراق و لبنان پیروان فراوانی داشت.

با همت کم نظیر این عالم بزرگ دو مدرسه علمیه در نجف اشرف ساخته شد . زیر سازی مسجد سهله و کوفه ساخت زائر سرای بزرگ برای زائران و احداث چاه آب برای ساکنان نجف از دیگر اقدامات ارزشمند وی بوده است .

آخرین ساعات حیات پر برکتش در مسجد سهله مشغول راز و نیاز به درگاه بی نیاز بود و در همان حال به لقاءالله پیوست.